



SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 11

1. JUNI 1928

77. AARGANG

ET VIDNESBYRD TIL HELE VERDEN.

(Præsident *Heber J. Grant*, Juledag, 25. Decbr. 1927.)

Det glæder mig altid — hjemme eller ude — naar som helst Lejlighed gives, at vidne om Gengivelsen af Jesu Kristi Evangelium, Planen til Liv og Frelse. Jeg glæder mig i Kundskaben om Evangeliet og i Privilegiet at have Del i Evangeliets Frugter samt at vide uden Spor af Tvivl, at vor Herre og Frelser, Jesus Kristus Mission var guddommelig. Jeg véd intet, der kan bringe større Glæde til Mennesket, end at være tilladt at bevidne Guddommeligheden af Jesu Kristi Mission og ligeledes Josef Smiths guddommelige Mission under Frelserens Ledelse.

Vi fejrer Frelserens Fødselsdag paa den samme Dag, som Verden fejrer den. For to Dage siden fejrede vi Josef Smiths Fødselsdag — den Mand, som Jesus Kristus fandt var værdig til at bringe et Budskab til Jorden. Josef var en ung Dreng den Gang, og Frelseren lovede ham, at han skulde blive et Redskab i Guds Haand til at genoprette Jesu Kristi sande Kirke paa Jorden. Frelseren fortalte ham som Svar paa hans

simple Spørgsmaal, at han skulde ikke slutte sig til nogen af de forskellige religiøse Sekter, fordi de var vildfarne, og at de lærte Menneskelærdomme. Vi har et stort og herligt Budskab at forkynde til Verden, nemlig: at Gud har igen talt fra Himlen, og at hans Søn Jesus Kristus har aabenbaret sig selv i vore Dage, og med sin egen Røst har han givet os Befalinger.

Vi glæder os ved at være i Stand til at bevidne, at vi véd formedelst den Helligaands Inspiration, at de Ord, der er indbefattet i Josef Smiths og Sidney Rigdons Syn, er sande, nemlig:

»Og efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever. Thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham ere Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere ere avlede som Sønner og Døtre af Gud.« (Pag. Bog 76: 22—24.)

Der er absolut ingen Tvivl i os, at Jesus Kristus viste sig for Josef Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Tempel, at han antog Templet, og at han velsignede dem. Vi tvivler ikke paa, at de mange Aabenbaringer, som Josef Smith modtog med specielle Befalinger til Kirkens tidligere Apostle, var fra Herren. I Sidste Dages Helliges Hjerter er der ingen Tvivl om, at vi i Dag nyder Frugterne af Evangeliet gennem Adlydelse til Herrens Befalinger — opfyldende Løftet, at den, der vil gøre Faderens Villie, skal vide, om Evangeliet er af Gud eller af Mennesker. Og Hundrede Tusinder af Sidste Dages Hellige er i Stand til at bære dette Vidnesbyrd. Vi glæder os derved.

Jeg følger mit Vidnesbyrd til dem, der har talt, og bevidner til hver Mand og Kvinde, der hører min Røst, alle dem, der lytter gennem Radio — som jeg véd Hundreder, ja Tusinder lytter til Taler gennem Radio — at jeg véd gennem Aabenbaring fra den levende Guds Aand til mig, at Jesus er Kristus, Verdens Forløser, og at han bragte et Budskab til Josef Smith. Jeg véd ogsaa, at Josef Smith var en Profet fra den sande og levende Gud, og at enhver Gave, Kundskab og Privilegium, der var nydt af de Hellige i tidligere Dage, da Frelseren var

paa Jorden og efter hans Korsfæstelse, findes i Dag blandt de Sidste Dages Hellige. Maa Gud velsigne mig, eder og alle, som lytter, og som har et Vidnesbyrd om Evangeliet, til at leve efter det, saa vi ved vort Liv kan forkynde det til dem, vi kommer i Berøring med, er mit Ønske og Bøn, hvilket jeg beder i vor Herre Jesu Kristi, vor Frelser og Forløser's Navn. Amen.

TIENDE.

Officielle Skridt til Udelukkelse af Ikke-Tiendebetalere sker maaske aldrig. Manden vil maaske aldrig blive udelukket, men han vil uddø. Trinene til Fordærvelse er gerne disse: Først, Nedgang i Tiendebetaling; Anden, Sogen efter Undskyldninger, der ikke tilfredsstiller Sjælen; Tredie, Ophør med at betale Tiende; Fjerde, finder Fejl med Hensyn til Brugen af den Tiende, man ikke betaler; Femte, Sløvhed i andre Pligter; Sjette, almindelig Ligegyldighed med Hensyn til Kirkens Interesser; Syvende, bestemt Stilling mod Herrens Værk.

Alle gaar maaske ikke tilbage lige i den Orden, men Tilbagegangen er sikker, og Enden er uundgaaelig. Herren har forkyndt det, og Historien har optegnet det om Personer og om Samfund. Tiendeafgiften bliver for oprigtige Medlemmer af Kirken en Æresgæld — en Obligation ikke sikret ved Veksler eller Prioriteter eller af Frygt for tvungen Indkassering. Den vedligeholder den aandelige Mands Tilstand og holder den moralske Mand aarvaagen. Den kræver altid Nærværelsen af det bedste i os — det, som sætter Gerrighed i Baggrunden og giver Gavmildhed en fremtrædende Plads.

At vænne sig til at være sparsommelig, kommer ved at gøre to Ting — ved at være energisk til at fortjene og forsigtig til at bruge. Det er maaske ikke altid, at ti Dollars, der er betalt Tiende af, vil række lige saa langt som ti Dollars, der ikke bliver betalt Tiende af, men Forsøget paa at faa dem til at gøre det er i det mindste et Forsøg paa at være sparsommelig

og ligeledes en Øvelse i Tro — Grundvolden til aandelig Vækst. Det er bemærkelsesværdigt, at som Regel betaler en ærlig Tiendeyder ogsaa sin Gæld andre Steder.

George H. Brimhall.

ET ADVARSELS ORD.

Ved Weber Stavs Konference, afholdt i Ogden, Utah, fornylig, udtalte Apostel Josef Fielding Smith følgende:

»Et Budskab er udgaaet fra Kirkens ledende Autoriteter, at en Udrenselse maa ske. Uvirksomme Medlemmer og dem, der lærer falske Lærdomme, vil, hvis de ikke omvender sig, blive suspenderet og udelukket. I mange Aar har Udelukkelse været sjældne; Klinten og Hveden har vokset tilsammen, men Tiden er inde, hvor Klinten maa skilles fra Hveden. I 1893 erklærede Præs. Wilford Woodruff, at Tiden var inde, hvor Klinten og Hveden skulde skilles, at Englene var udsendte fra de himmelske Boliger for at udføre dette Arbejde. Ulykker, Nød og Krig og Katastrofer vilde forøges paa Jorden, og denne Forudsigelse af Præs. Woodruff bliver nu opfyldt.

Der er Medlemmer af Præstedømmet i Kirken, som er eller næsten er aandelige døde. Det er de virksomme Medlemmers Pligt at se efter disse ligegyldige Medlemmer og gøre alt, hvad der staar i deres Magt, for at bringe dem til Omvendelse. Hvis dette intet nytter, vil deres Sag blive behandlet af højere Autoriteter, indtil alt er gjort for at faa dem til Omvendelse, og hvis alt Arbejde med dem er forgæves, maa de udelukkes.

Vi gaar tilbage til de første Principer. Naar en Mand er ordineret til Præstedømmet, gør han Pagt med Herren, at han vil holde sit Kald i Ære, og hvis han overtræder denne Pagt, er der ingen Tilgivelse hverken i denne eller i den tilkommende Verden. Der er Mænd i Kirken, der taler i Modstrid med Herrens Ord. Jeg ser ingen Grund, hvorfor vi skal tillade Mænd og Kvinder at lære Ting, der er i Modstrid med

Sandheden, forgifte Folkets Forstand og underminere deres Tro. De maa standses og sættes udenfor, hvor de tilhører. Herren har erklæret, at dem, der ikke vil lytte til Profeternes Ord, skal udelukkes fra hans Folk. Dem, som oprigtigt angrrer, kan blive bragt tilbage igen. Under den nye Ordning indenfor Præstedømmets Aktiviteter vil alle Medlemmer af Præstedømmet blive forlangt til at opfylde deres Pligter bedre, end det hidtil har været Tilfældet. Bedre Resultater og mere Aktivitet er forlangt. I Stedet for i deres Møder at studere Emner, vil Præstedømmet møde som en lovgivende og arbejdende Forsamling for at udfinde, hvad deres Pligter er.

Der er mange Medlemmer af Kirken, der har den Idé, at fordi de er bleven døbte og derved staar i Kirken, at de har gjort alt, som der er forlangt af dem. Kun den, der holder ud til Enden, skal blive frelst. Tro alene frelser ingen, men enhver maa tage en aktiv Del i Kirkens Arbejde.«

DEN DANSKE MISSION.

MODERS DAG.

»Moders Dag« blev af Københavns Gren fejret Søndag den 13. Maj ved, at Sondagsskolen havde arrangeret et interessant og righoldigt Program til Ære for Mødrene. Der var 67 Mødre tilstede, der havde faaet henvist Pladser i Sangkoret.

Programmet aabnedes med, at der var et Minuts Stilhed til Ære for Mødrene, hvorefter Forstander Th. Bregentoft bod velkommen og gjorde nogle indledende Bemærkninger med Hensyn til »Moders Dag«. Der aabnedes med Sangen »Der er Skønhed her paa Jord«. Bon, Ældste Hans N. Ogaard, hvorefter Sangen »O Fader, lad mit Hjerte faa«. To Elever fra første Klasse sang »Moder kær«. Werner Olsen deklamerede »En Moders Kærlighed«. Pianosolo, Else Hansen. Lilian Breum deklamerede »Min Moder«. En dobbelt Trio sang »Moders Navn er en himmelsk Lyd«. St. Nikoline Larsen talte om

»en Nutidens Moder«. En Pianosolo ved Edna Petersen. Derefter blev en Buket Blomster overrakt enhver af de tilstedeværende Mødre af fire unge Piger i lyse Dragter, medens Orgelet sagte spillede. Alle de tilstedeværende Mødre blev præsentret, den ældste var St. Ane Jørgensen (81 Aar) og den yngste St. Jenny Nielsen (21 Aar). Frk. Gunhild Christensen sang smukt og stemningsfuldt Sangen »Min Mor«. Distriktspræsident Philip Jensen talte til Ære for Mødrene. St. Kirsten Knudsen sluttede med Bøn.

Programmet og dets Udførelse fortjener den største Paa-skønnelse for den Interesse, der har været udvist fra Funktionærernes Side for at gøre Dagen til, hvad den blev, en stemningsfuld og gribende Hyldest til Moderen og hendes ophøjede Plads i Samfundet. Der var ialt 183 tilstede.

Ph. J.

DET AARONSKE PRÆSTEDØMMES GENGIVELSE.

Den 15. Maj var det, som bekendt, 99 Aar siden, at Johannes den Døber blev sendt fra Himmelen og ved Haandspaalæg-gelse gav til Josef Smith og Oliver Cowdery det hellige aaronske Præstedømme, der havde været borttaget fra Jorden i mange Hundrede Aar.

I den Anledning havde Københavns Gren arrangeret et specielt Program ved Aftenmødet Søndag den 13. Maj, i hvilket unge Brødre repræsenterende de forskellige Grader af det aaronske Præstedømme tog Del. Lærerne Oscar Nielsen og Hilmer Jørgensen aabnede og sluttede med Bøn. Diakon Sigfried Andersen talte om en Diakons Kaldelse og Pligt, Lærer Figat Breum jun. om dette Embedes Forpligtelser, og Præst Kjeld Jørgensen talte angaaende en Præst Gerning, hvorefter Ældste Hans N. Ogaard talte om Præstedømmet og Frelsens Plan. Der var arrangeret speciel Musik af Sangkoret, passende for Dagen.

Disse unge Menneskers Deltagelse i Mødet vil uden Tvivl have en stimulerende Virkning paa de unge Brødre i Køben-

havns Gren, saaledes at andre i Fremtiden kan forberede sig paa at deltage mere aktivt i Kirkens Arbejde. Eksemplet er værd at følge og burde optages i andre Grene i den Danske Mission, hvor der findes unge Brødre besiddende det aaronske Præstedømme.

Ph. J.

TIL MALMØ.

Københavns Gren havde i Forbindelse med Søkende i Malmø arrangeret en Koncert af Sangkoret givet Torsdag den 17. Maj i Arbejderforeningens Lokale i Malmø. Koncerten var særdeles vellykket og havde samlet ca. 250 Tilhørere, der med stor Interesse lyttede til de forskellige Numre. Præs. Heber J. Olson, Malmø Distrikt, benyttede en Del af Tiden til at forklare Evangeliets Principer. Foruden Sangkoret havde mange af Københavns Grens Medlemmer benyttet sig af Lejligheden til at besøge Søkende og ligeledes den smukke By Malmø. Turen var vellykket og har knyttet Baandet mellem vore svenske Søkende endnu stærkere sammen, end det før har været.

DØDSFALD.

Br. Axel Oscar Andreasen døde Søndag den 13. Maj efter længere Tids Sygdom og blev begravet Fredag den 18. Maj fra Bispebjerg Kirkegaards nordre Kapel, under Ledelse af Distriktspræsident Philip Jensen. Ældste Louis Hansen talte om den Afdødes Liv og om vort Haab om en Opstandelse. Missionspræsident Jos. L. Petersen indviede Graven.

Br. Andreasen var født i København den 10. Oktober 1890 og blev Medlem af Kirken i 1918 og ordineret til Lærer i 1919. Han døde som et trofast Medlem af Kirken.

Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de døde, at de vel skulde dømmes for Mennesker i Kødets, men leve for Gud i Aanden. (1. Peter 4: 6.)

VÅRKONFERENCEN I OSLO.

den 22. og 23. April 1928.

I Anledning af Konferencen afholdt Oslo Grens Sangkor en Aftenunderholdning Lørdag den 21. April Kl. 8. Et godt Program blev udført, men der var ikke mange tilstede.

SØNDAG FORM. KL. 10,15

afholdt Oslo Gren sin halvaarlige Konference under Missionspræsident Lorenzo W. Andersons Præsidium. Mødet blev ledet af anden Raadgiver Paulus Edvortsen. Sang »I vort elskte Deseret«. Bøn, Ældste Wm. G. Thulin. Sang »Lovpriser vor Frelser«. Et godt Program, bestaaende af Sang, Musik, Deklamation og Lektier blev udført. Første Raadgiver, Valdemar Sørensen, gav en Rapport over Søndagsskolens Virksomhed i det forløbne Halvaar, der udviste et Medlemstal af 208.

Missionspræsident Lorenzo W. Anderson takkede Funktionærene og Børnene for vel udført Arbejde.

Der sluttedes med Sangen »Hav Tak for Profeten«. Bøn af Br. Valdemar Sørensen. Tilstede ca. 300.

SØNDAG EFTERM. KL. 12,30

afholdtes Medlemsmøde under Præsidium af Missionspræsident Lorenzo W. Anderson. Paa Forhøjningen var Str. Olive M. Anderson, Ældsterne Howard J. Engh, Rudolph C. Bjørn, Wm. G. Thulin, John W. Olsen, Henry Henriksen, Clarence H. Johansen, Hyrum E. Straaberg, Elias J. Ellefsen og George N. Andersen.

Der aabnedes med Sangen »Vaagn op, hor Røsten lyder«. Bøn, Præs. Lorenzo W. Anderson. Derefter Sangen »O, min Fader, du som kender«. Nadveren blev administreret ved Ældsterne John W. Olsen og Elias J. Ellefsen, hvorefter følgende Brødre aflagde Rapport over deres Arbejde: Br. Nielsen, Moss Grens Søndagsskole; Wm. G. Thulin, Drammen Gren; John W. Olsen, Arendal Gren.

Sangen »School Thy Feeling« blev sunget af Missionærerne.

Præsident Lorenzo W. Anderson udtalte sin Sorg over den Ligegyldighed, der eksisterer blandt mange af Søkende, og at saa mange ønskede at blive løst fra deres Stilling i Kirken. Talte om de Dødes Tilstand og Nøvendigheden for de Levende at gøre alt, hvad der stod i deres Magt, for dem. Vi kan ikke blive frelst foruden dem. Opmuntrede Søkende til Enighed og Trofasthed til Evangeliet.

Mødet sluttedes med Sangen »Jesus min Frelser kær«. Bøn af Karoline Madsen. Missionærerne sang alle Sangene. Tilstede 150. Seks blev døbte efter Mødet.

SØNDAG AFTEN KL. 7.

Der aabnedes med Sangen »Brødre, tør vi ihukomme«. Bøn, Niels Olsen, Drammen. Derefter Sangen »O, hvor herligt«, hvorefter Præsidenten bekendtgjorde, at alle de tilstedeværende Missionærer vilde tale.

Følgende stod da frem og talte om deres Missionserfaringer og bar ydmyge Vidnesbyrd: George N. Anderson, Clarence Johansen, Howard J. Engh, John W. Olsen, Rudolph C. Bjørn, Hyrum Straaberg, Henry Henriksen, Olive Andersen, Elias Ellefsen og Wm. G. Thulin. Mellem Talerne sang et Mandskor til Afveksling »Giv os Fred, o Gud«, og Missionærerne sang »Jesus, min Frelser kær«.

Sangkoret sang til Slut »Herre, du stærke«. Bøn, Otto Gebhart, hvorefter Koret sang »Jeg tjener Gud, mens jeg er ung«. Sangkoret blev paa Grund af Eyolf Arveseths Sygdom ledet af Br. Otto Brunn. Tilstede ca. 400.

MISSIONÆRMØDE

afholdtes Mandag Formiddag Kl. 10, hvor Rapporter blev givet af de tilstedeværende Missionærer, af hvilke det fremgik, at Missionærerne Wm. G. Thulin, John W. Olsen, Hyrum Straaberg, Clarence Johansen, Rudolph C. Bjørn og Henry Henriksen havde besøgt forskellige Kystbyer, hvor de havde skriftet og afholdt Møder. I de følgende Byer var der afholdt Møder

og viser, hvor mange der var tilstede: Arendal, 45 tilstede; Mandal, 103 tilstede; Kristianssand, 75 tilstede; Grimstad, 75 tilstede; Risør, 175 tilstede; Langefjord, 200 tilstede; Larvik, 52 tilstede; Sandefjord, 150 tilstede; Tønsberg, 55 tilstede; Drammen, 90 tilstede. Præsidenten var veltilfreds med det gode Arbejde, der var udført.

GREN SKONFERENCE

afholdtes Mandag Aften Kl. 8. Der aabnedes med Sangen »Velsign, o Gud, dit Folk«. Bøn, Ældste Clarence Johansen. Derefter Sangen »Kom Hellige fremad«.

Br. Edvard Berg aflagde Rapport over Sangkorets Arbejde. Koret har nu 75 Medlemmer. Str. Ragnhild Jakobsen gav en Rapport over den Kvindelige Hjelpeforenings Arbejde. Medlemsantallet er nu 137. Str. Solveig Hansen, Sekretær i Søndagsskolen, gav en Rapport over Søndagsskolens Virksomhed. Br. Anton E. Evensen og Str. Frida Gebhart aflagde Rapport over Unge Mænds og Unge Kvinders Forening. Br. Emil Haagen sen aflagde en Rapport over Arbejdet udført af Skrifteforeningen, af hvilken det fremgik, at der havde været uddelt 3006 Skrifter og aflagt 2633 Husbesøg.

Missionspræsident Lorenzo W. Anderson foreslog Ældste Howard J. Engh som Forstander i Oslo Gren med Ludvig Arnesen og Henry Larsen som Raadgivere. Karl M. Hagberg blev løst som Grensskriver og Toralf Syversen som Præsident for Skrifteforeningen. Enstemmigt vedtaget.

Forstander Howard J. Engh foreslog alle af Grenens Funktionærer til Opholdelse. Sigurd Larsen blev indsat som Grensskriver, Anton Jensen, assisterende. Emil Haagen sen som Præsident for Skrifteforeningen. Enstemmigt vedtaget.

Der sluttedes med Sangen »O Fader lad mit Hjerte faa«. Taksigelse ved Ludvig Arnesen. Tilstede 75.

TIRSDAG AFTEN

afholdt den Kvindelige Hjelpeforening en meget vellykket Fest som Afslutning paa Konferencen. Der blev opført en

Skitse, som fremviste den gamle og den nye Tid. Af anden Underholdning var der Sang, Musik og Leg. Lokalet var fyldt med Søkende og Venner.

Onsdag Aften var der Fest for Søndagsskolebørnene, hvor Underholdning af forskellig Slags blev givet, og alle syntes at have en opbyggende Tid tilsammen.

Karl M. Hagberg,
Grensskriver.

„VARE I AF VERDEN —“.

Den saakaldte kristne Verden med dens mange og forskelligartede Religionssystemer kan være i høj Grad uenig om mangt og meget, ja, man undslaar sig endog ikke for daglig at bekrige hinanden i Skrift og Tale med alle til Raadighed staaende Midler, men om en Ting er de dog alle rørende enige, nemlig at vi som et Religionssamfund forkynder falsk Lærdom, er Bedragere, ja, mere end dette, vi er slet ikke Kristne. Hvorledes man kommer til en saadan Konklusion, skal jeg ikke her komme nærmere ind paa, men jeg vil blot i denne Forbindelse erindre om Frelserens Ord til sine Disciple, nedskrevet hos Joh. 15: 19, der lyder saaledes: »Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit eget, men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder.«

Frelserens Ord mangler intet i Tydelighed. Vi, der gør Fordring paa at have modtaget Sandheden, ja, den fulde Sandhed angaaende Jesu Kristi Evangelium, kan ifølge Frelserens Ord ikke forvente at blive modtaget af Verden med aabne Arme, thi Verden elsker kun sit eget. At dette er en uomstødelig Kendsgerning, er noget, vi efterhaanden bliver indforstaaet med, omendskøndt vi til Tider har vanskeligt ved at forstaa, at Verden ikke med Glæde vil modtage det glade Budskab, naar Lejlighed dertil gives. Paa en noget lignende Maade har Jesu Disciple sikkert været stillet og har derfor

gjort Mesteren Spørgsmaal, snart om dette, snart om hint desangaaende, og ved en saadan Lejlighed er det, Frelseren fremsætter de ovenfor omtalte Ord, for at gøre dem forstaaeligt, hvilken Modtagelse de kunne forvente af Verden. Og han siger videre i samme Kapitels 20. Vers: »Kommer det Ord ihu, som jeg sagde Eder: en Tjener er ikke større end hans Herre. Have de forfulgt mig, skulle de og forfølge Eder, have de holdt mine Ord, skulle de og holde Eders.«

Dette synes at være saa logisk og ligetil og samtidigt saa overbevisende i hele sin Form, som alt var, der udgik fra Frelserens Mund. Samme Aarsag har samme Virkning. Og hvis man endnu ikke forstaar hvorfor, kommer Svaret i det 21. Vers, samme Kapitel: »Men alt dette skulle de gøre Eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kende den, som mig har udsendt.« Se, her er i Grunden selve Kernepunktet i saare simple og ligefremme Ord. Fordi Verden ikke *kender* den eneste sande og levende Gud og den han udsendte Jesus Kristus, har Sandheden og dens Budbærere i alle Tidsperioder været forfulgte, bespottede og ihjelslaaede paa de mest barbariske Maader. Og dette til Trods for, at det burde være indlysende for Verdens Vise og Forstandige, at Sandheden er noget lig et Grundstof, det er evigt og uforanderligt og kan ikke tilintetgøres. Sandheden er Kundskab om Tingene, som de var, som de er, og som de skal blive, og saalænge Verden med al sin Viden ikke er i Stand til at besvare de tre store og betydningsfulde Spørgsmaal: Hvorfra er jeg kommen, hvorfor er jeg her, og hvorhen gaar jeg, naar jeg forlader denne Tilværelse, er den ikke naaet en Brøkdæl af en Millimeter nærmere mod det Maal, alle burde hige efter: *Sand Kundskab om Gud*. Og hvad dette betyder, forstaar vi maaske bedst, naar vi læser Frelserens Ord hos Joh. 17: 3: »Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud og den, du udsendte Jesus Kristus.« Disse bibelske Kendsgerninger, der taler sit eget tydelige Sprog, kan man vanskelig og med god Samvittighed komme uden om, selv om man med den mest

udsøgte teologiske Snedighed forsøger at fortolke og bortforklare Sandheden.

Det var ikke populært at være en sand Kristen i Frelserens Dage, hvor Livet i de fleste Tilfælde var Indsats, og det er ej heller populært i vore Dage, hvor akkurat de samme Forhold med Hensyn til Forfølgelse gjorde sig gældende overfor dem, som i Begyndelsen sluttede sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den ganske Verden synes at rotte sig sammen mod dette lille Folk og har gjort det lige fra den første Dag, Joseph Smith proklamerede, at Gud vor evige Fader havde aabenbaret sig for ham, men det ser ud til, at alle Anstregelser i Retning af Forfølgelse og Tilintetgørelse, snarere har fremmet end hæmmet Kirkens Vækst. Guds Hensigter lader sig ikke forstyrre, og ingen menneskelig Magt formaar at standse dens Fremgang.

»Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld, men den, som bliver bestandig til Enden, han skal blive salig.« Matt. 10: 22.

Th. Bregentoft.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe*. af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 159.)

Den Lære, at den ægteviiede Mand og Kvinde ikke bør have Born eller bør begrænse deres Antal, er i Modstrid med den store Plans Aand og er en yderst fordærvelig Lærdom. Lad de ventende Aander komme! Lad Fader- og Modernavnet være det mest attraaværdige paa Jorden! Et Ægteskab, hvor Born er velkomne, er et talende Vidnesbyrd om Menneskenes Broderskab og om deres Uegennytte.

Ikke des mindre er det kun i Ægtestanden, at Børn skulde avles. Løsagtighed hos Mænd og Kvinder er en Vederstyggelighed for Gud og en af Menneskets groveste Synder, der ubetinget leder til Racens fysiske Undergang. Mænd og Kvinder

skal, med Præstedømmets Samtykke, enes om at leve sammen som Mand og Hustru.

Familien. Familien er Samfundets Enhed. Det fortroligste Forhold raader i Familie kredsen; netop her er Menneskets inderligste Kærlighed fremherskende. Saaledes, som Familien udvikler sig, vil ogsaa Samfundet som et hele forme sig. Børn gør Familielivet fuldkomment. Med andre Ord, uden Børn er Familielivet ufuldstændigt. Altsaa er Børn en virkelig Nødvendighed for Opfyldelsen af Kirkens Formaal i dens hele Udstrækning. Den sande Kirke vil derfor altid værne om Familielivet, skærpe Forældrefølelsen og regne de Pligter, der tjener til at beskytte Familien og formere Slægten, til de højeste paa Jorden.

Celestialt Ægteskab. Dersom Kønnene er evige, er det en Selvfølge, at Ægteskabspagten ogsaa maa være evig. — Herfra er der kun et Skridt til Læren om, at én af de største Regler, der paahviler Mænd og Kvinder, som har opnaaet Ophøjelse efter Jordelivets Fuldendelse, er den at give Liv og Tilværelse til aandelige Væsener. Disse Aander, der saaledes fødes, vil i Tidens Løb ligeledes komme ned paa en Jordklode, hvor de kan komme i Berøring med den dér eksisterende grovere Materie, og hvor de, ved at komme i Besiddelse af jordiske Legemer, kan blive i Stand til mere fuldstændigt og forevigt at kontrollere de mangfoldige Kræfter, der omgiver dem. Det er en Del af Belønningen for intelligent Udvikling, at vi engang kan blive værdige til at gøre for andre intelligente Væsener, hvad Gud har gjort for os. .

For deres Vedkommende, som forstaar Evangeliets herlige Principper, burde og skulde Ægteskabet gælde for Tid og Evighed. Et Ægteskab, der kun varer, til Døden indtræder, er en sorgelig Forbindelse; thi Kærligheden mellem Mand og Hustru, der i Forening opdrager deres Familie og omgaas hinanden gennem hele Livet, vil ikke ønske at dø, men at leve og udfolde sig i rigere og rigere Maal gennem Evigheden.

Ved Ægteskab for Tid og Evighed oprettes der en evig-

varende Forbindelse mellem Ægteparret. Børnene tilhører deres Forældre gennem Tid og Evighed; Familiebaandet strækker sig fra Jordelivet ind i det tilkommende Liv; Familien bliver en bestemt Enhed, et sammenhængende Hele, der vedbliver som saadan gennem al Evighed. Hos Forældre og Børn, der ved hellige Ordinancer i Guds Hus saaledes er knyttet sammen for Tid og Evighed, oprinder der et herligt Fremtidsbillede: Sjælen, der stedse higer fremad, fryder sig ved selve Tanken om, at Familieslægtskabet aldrig uddør; og selv her i Livet erfarer de en Forudnydelse af, hvad et saadant evigvarende Slægtskabsforhold betyder.

Beseglingsmagten. Magten til at besegle Mænd og Kvinder til hverandre for Tid og Evighed samt at besegle Børn til deres Forældre for alle Tider er selvfølgelig en guddommelig Magt, som Herren i sin Naade har anbetruet Mennesket. Kirkens Præsident er den eneste Person paa Jorden, som er i Besiddelse af Nøglerne til disse Beseglingsordinancer. Han kan ganske vist overdrage denne sin Myndighed til andre — saadanne, som forestaar Arbejdet i de forskellige Templer, saa at celestiale Ægteskaber og Beseglinger kan udføres i disse; men en saadan anbetruet Myndighed kan naar som helst blive Vedkommende frataget. I den Henseende er Beseglingsmyndigheden aldeles forskellig fra Præstedømmets Myndighed, der kun kan fratages en Mand, efter at han er funden skyldig i Synd. At kun én Mand ad Gangen skal være i Besiddelse af Beseglingsmyndigheden, er en vigtig Sag; thi dens Virkning er uendelig stor; derfor bør den omsorgsfuldt beskyttes og holdes borte fra skrøbelige Menneskers Fordomme og Skinsyge.

Magten til at binde for Tid og Evighed indbefatter ligeledes Magten til at løse det, som er blevet bundet, forsaavidt et saadant Skridt skulde anses for nødvendigt. Under menneskelige, jordiske Forhold kan der rimeligvis undertiden begaas Fejltagelser; men dersom saadanne Fejl begaas, og de ikke bliver rettede her i Livet, vil de hinsides, under et mere intelligent

Væsens Opsyn uden Tvivl blive ordnede, saa at Retfærdighed vederfares enhver. Ikke des mindre er det kun formedelst Be-seglingsmagten, at det evigvarende Kønsforhold, en evig For-merelse, og den deraf følgende evigvarende Glæde kan opnaas.

(Fortsættes.)

SØNDAGSSKOLENS NADVERVERS OG KORLEKTIE

for Juni 1928.

Korlektie:

8. Vi tror, at Bibelens Indhold er Guds Ord, for saa vidt som det er rigtigt oversat. Vi tror ogsaa, at Mormons Bogs Indhold er Guds Ord.

Nadververs:

Maa vi for stedse mindes dig,
Som Døden for os led
I Smerte stor paa Kalvari,
Og dig prise i al Evighed.

Kundskab om Evangeliet kan erholdes ved Bøn. Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham; men han bede i Troen, intet tvivlende; thi den, som tvivler, er lige-som en Havsølge, der røres og drives af Vejret. (Jak. 1: 5, 6.)

INDHOLD:

| | | |
|-----------------------------|---------------------------------|-----|
| Et Vidnesbyrd til hele Ver- | Den Danske Mission | 165 |
| den | Vårkonferencen i Oslo | 168 |
| Tiende | »Vare I af Verden—« | 171 |
| Et Advarsels Ord | Fornuftmæssig Teologi | 173 |

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.